

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 75/2024-10

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára (sudca spravodajca) a sudcov Ivana Fiačana a Ľuboša Szigetiho v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ] zastúpeného AKMB, s.r.o., Štefánikova 9, Nitra, proti uzneseniu Krajského súdu v Nitre sp. zn. 1Tos/68/2023 z 10. augusta 2023 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 27. októbra 2023 domáha vyslovenia porušenia svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozhodnutím všeobecného súdu označeným v záhlaví tohto uznesenia, jeho zrušenia a vrátenia veci všeobecnému súdu na nové konanie.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľovi bola ako náhradnému obhajcovi zastupujúcemu svojho klienta v konaní vedenom pred Okresným súdom Nitra pod sp. zn. 1Tk/3/2021 uznesením okresného súdu z 22. júna 2023 (ďalej len „prvostupňové uznesenie“) uložená poriadková pokuta vo výške 1 000 eur za neúčast' na hlavnom pojednávaní. O sťažnosti uplatnenej sťažovateľom proti prvostupňovému uzneseniu okresného súdu rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 1Tos/68/2023 z 10. augusta 2023 (ďalej len „namietané uznesenie“), ktorým ju ako nedôvodnú zamietol.

II.

Argumentácia sťažovateľa

3. V ústavnej sťažnosti sťažovateľ, popisujúc detailne okolnosti uloženia poriadkovej pokuty, dôvodí, že krajský súd založil namietané uznesenie na úplne inom dôvode, ako to urobil okresný súd v prvostupňovom uznesení. Takto dal krajský súd podľa tvrdenia sťažovateľa najavo,

že dodatočne hľadal dôvody, pre ktoré by mohol sťažnosť sťažovateľa uplatnenú proti prvostupňovému uzneseniu okresného súdu zamietnuť. Sťažovateľ uvádza, že ho krajský súd o takejto zmene dôvodov neinformoval a nedal mu možnosť sa k nim vyjadriť. Takýto postup krajského súdu hodnotí ako svojvôľu a namietané uznesenie považuje za nedostatočne odôvodnené. Napokon dodáva, že sa krajský súd v namietanom uznesení vôbec nevysporiadal so skutočnosťou vyplývajúcou z obsahu relevantného spisového materiálu, keď zápisnica z dotknutého hlavného pojednávania konaného 22. júna 2023 obsahuje formuláciu, že neprítomnosť sťažovateľa na hlavnom pojednávaní je ospravedlnená a i napriek tomu okresný súd na tomto termíne hlavného pojednávania udelil sťažovateľovi poriadkovú pokutu za neospravedlnenú neúčast'.

4. Sťažovateľ, vychádzajúc z prezentovaných argumentov, považuje obe rozhodnutia konajúcich súdov za nedôvodné, svojvoľné, nezákonné a absolútne nespravodlivé. V označenom postupe krajského súdu, ktorý jeho sťažnosť zamietol, tak vidí porušenie svojich označených práv.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

5. Ťažiskom argumentácie ústavnej sťažnosti sťažovateľa je tvrdenie o svojvôli krajského súdu, ktorého druhostupňové rozhodnutie týkajúce sa poriadkovej pokuty uloženej sťažovateľovi ako obhajcovi vystupujúcemu vo vedenom trestnom konaní sťažovateľ považuje za nedostatočne odôvodnené a nezákonné.

6. Ústavný súd v úvode poznamenáva, že predmetom ústavného prieskumu sú, aj keď v obmedzenej miere, aj rozhodnutia všeobecných súdov o uložení poriadkových pokút. V rámci doterajšej rozhodovacej činnosti ústavného súdu možno identifikovať skupinu rozhodnutí, v ktorých ústavný súd vyslovil porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ku ktorému došlo postupom či rozhodnutím všeobecných súdov alebo iných orgánov verejnej moci pri ukladaní poriadkových pokút (II. ÚS 374/06, II. ÚS 195/06, I. ÚS 41/2015, IV. ÚS 562/2018). Rozhodnutie o uložení poriadkovej pokuty je v zásade spôsobilé neprípustným spôsobom zasiahnuť do základných práv a slobôd účastníkov konania, a preto takéto rozhodnutie podlieha súdnemu prieskumu z hľadiska rešpektovania zásad spravodlivého procesu vo všetkých jeho aspektoch (I. ÚS 41/2015, IV. ÚS 562/2018). Z uvedeného dôvodu sú na rozhodovanie súdov o uložení pokút primerane kladené požiadavky, ktoré sú vyvoditeľné zo základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Znamená to predovšetkým, že takéto rozhodnutie musí mať zákonný podklad a nemôže byť prejavom arbitrárneho prístupu. Ústavný súd tiež pripomína svoju judikatúru, v ktorej vyslovil, že slovné spojenie „právo na ochranu“, ktoré je použité aj v čl. 20 ods. 1 ústavy, implikuje v sebe aj potrebu minimálnych garancií procesnej povahy, ktoré sú ustanovené priamo v čl. 20 ods. 1 ústavy a ktorých nedodržanie môže mať za následok jeho porušenie popri porušení základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 a nasl. ústavy (napr. I. ÚS 23/01, III. ÚS 117/06).

7. Pri posúdení namietaného uznesenia krajského súdu ústavný súd v prvom rade zdôrazňuje, že nebolo jeho úlohou preskúmať správnosť skutkových a právnych záverov, o ktoré konajúce súdy opreli svoje rozhodnutia, teda zodpovedať otázku, či mala alebo nemala byť sťažovateľovi uložená poriadková pokuta. Úloha ústavného súdu sa v danom prípade obmedzila na posúdenie otázky, či sa

všeobecný súd s právne relevantnou argumentáciou sťažovateľa vysporiadal adekvátne a preskúmateľne a či výklad aplikovaných právnych noriem neodporuje ich podstate a zmyslu, teda či je namietané uznesenie krajského súdu ústavnoprávne akceptovateľné. Ústavný súd preto v medziach svojich právomocí vykonal prieskum odôvodnenia namietaného uznesenia krajského súdu a súčasne ústavnú súladnosť interpretácie právnej úpravy, ktorú konajúci súd vo veci sťažovateľa aplikoval. Na tento účel sa oboznámil aj s odôvodnením prvostupňového uznesenia okresného súdu, keďže v zmysle ustálenej judikatúry ústavného súdu odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a druhostupňového súdu nemožno posudzovať izolovane (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08), pretože tieto konania z hľadiska ich predmetu tvoria jeden celok.

8. Okresný súd v odôvodnení prvostupňového uznesenia poukázal na predchádzajúci prípad potrestania sťažovateľa ako náhradného obhajcu v dotknutom trestnom konaní poriadkovou pokutou vo výške 500 eur rozhodnutím zo 16. júna 2023 (na hlavnom pojednávaní konanom 16. júna 2023 sa po hygienickej a obedňajšej prestávke nedostavili na pokračujúci termín hlavného pojednávania zvolený obhajca obžalovaného a sťažovateľ ako jeho náhradný obhajca, čím vznikla prekážka brániaca pokračovať vo vykonávaní dôkazov a hlavné pojednávanie muselo byť z uvedeného dôvodu odročené). Ďalej objasnil, že 20. júna 2023 sťažovateľ ako náhradný obhajca doručil elektronickou cestou okresnému súdu „*ospravedlnenie neúčasti na nariadených termínoch hlavných pojednávaní v dňoch 22. 06. 2023, 23. 06. 2023, 27. 06. 2023 z dôvodu čerpania plánovanej dovolenky*“, pričom okresný súd sťažovateľovi písomne oznámil, že jeho žiadosť o ospravedlnenie neakceptuje, pretože obžalovaný klient sťažovateľa odvolal plnú moc svojmu zvolenému obhajcovi, v dôsledku čoho je účasť sťažovateľa ako náhradného obhajcu na označených termínoch hlavného pojednávania nevyhnutná. Konštatoval, že 22. júna 2023 sa na hlavné pojednávanie zvolený obhajca obžalovaného a ani sťažovateľ ako jeho náhradný obhajca nedostavili a z uvedeného dôvodu nebolo možné hlavné pojednávanie v uvedený deň vykonať, pričom vzhľadom na pobyt sťažovateľa na dovolenke v zahraničí až do 2. júla 2023 došlo k zmareniu jednak zvyšných určených termínov hlavného pojednávania a tiež bezodkladného rozhodovania o žiadosti obžalovaného o prepustenie z väzby, keďže u obžalovaného boli dané dôvody povinnej obhajoby. Dôvodil, že sťažovateľ ako náhradný obhajca mal upovedomenie o termíne hlavného pojednávania doručené 25. apríla 2023, na hlavné pojednávanie určené na 22. jún 2023 sa nedostavil, síce svoju neprítomnosť ospravedlnil, avšak toto ospravedlnenie konajúci súd neakceptoval, pretože nešlo o ospravedlnenie z dôležitého zdravotného dôvodu. Podľa okresného súdu si advokát má byť ako osoba znalá práva vedomý svojich povinností, ktoré mu ukladá tak Trestný poriadok, ako aj zákon o advokácii, kde takouto povinnosťou je aj účasť na hlavnom pojednávaní, resp. včasné doručenie riadneho ospravedlnenia v prípade, že sa pojednávania nemôže zúčastniť z dôležitých dôvodov. Zastáva názor, že sťažovateľ mal ako náhradný obhajca vedomosť o nariadených termínoch hlavného pojednávania s dostatočným časovým predstihom dvoch mesiacov, preto si mal svoje súkromné záležitosti zariadiť tak, aby sa mohol hlavného pojednávania zúčastniť. Okresný súd tiež v tomto smere upozornil, že ide o náročnú väzobnú trestnú vec vyžadujúcu si rozsiahle dokazovanie. Argumentoval, že poriadkovou pokutou môže byť potrestaný aj ten, kto neuposlúchne príkaz súdu, pričom za takýto príkaz daný obhajcovi podľa Trestného poriadku treba považovať aj riadne a včasné upovedomenie o termíne hlavného pojednávania. Sťažovateľ bol pritom riadne poučený na hlavnom pojednávaní konanom 22. mája 2023 a tiež upovedomením upozornený na možnosť uloženia poriadkovej pokuty

v prípade nedostavenia sa na hlavné pojednávanie. Okresný súd takisto vysvetlil, že v zmysle špecifikovanej ustálenej judikatúry je potrebné pri určení výmery poriadkovej pokuty obhajcovi za neospravedlненú neúčast' na hlavnom pojednávaní zohľadniť na jednej strane význam a dôležitosť zmareného úkonu a na strane druhej celkovú disciplinovanosť obhajcu v rámci vedeného konania. Vychádzajúc z uvedeného, považoval poriadkovú pokutu vo výmere 1 000 eur za adekvátnu s prihliadnutím na opakovanú nedisciplinovanosť sťažovateľa, na okolnosť zmarenia viacerých termínov hlavného pojednávania a tiež s prihliadnutím na sociálnu situáciu sťažovateľa, ktorý je osobou živiacom sa výkonom advokácie, pre ktorú je takto stanovená výmera pokuty citeľná, no nie likvidačná, a preto je spôsobilá dosiahnuť sledovaný účel.

9. V odôvodnení namietaného uznesenia krajský súd prezentoval obsah sťažnosti sťažovateľa, ktorú uplatnil proti prvostupňovému uzneseniu okresného súdu a v ktorej namietal, že ospravedlнение neúčasti na termínoch hlavného pojednávania nedoručil 20. júna 2023, ako to uvádza okresný súd, ale už 19. júna 2023 podaním do elektronickej schránky okresného súdu, pričom 22. júna 2023 mu bol doručený prostredníctvom emailu list okresného súdu o neakceptovaní tejto jeho žiadosti, o ktorom sa však dozvedel až po návrate z dovolenky 3. júla 2023. Sťažovateľ zdôraznil, že v skutočnosti okresný súd jeho ospravedlнение neakceptoval z dôvodu, že obžalovaný klient vypovedal plnú moc svojmu zvolenému obhajcovi, sťažovateľ nepovažoval za primerané konštatovanie okresného súdu, že si má svoje súkromné záležitosti zariadiť tak, aby sa mohol hlavných pojednávanií zúčastniť a upozornil tiež na obsah zápisnice z dotknutého hlavného pojednávania, v ktorej je uvedená formulácia, že neprítomnosť náhradného obhajcu je ospravedlненная a napriek tomu bol potrestaný poriadkovou pokutou. V závere doplnil svoj subjektívny právny názor, podľa ktorého, ak by aj bol na inkriminovanom termíne hlavného pojednávania prítomný, bolo by povinnosťou okresného súdu hlavné pojednávanie odročiť a ustanoviť obžalovanému „riadneho“ obhajcu. Krajský súd, citujúc relevantné ustanovenia § 70 ods. 1 a § 253 ods. 1 Trestného poriadku, poukázal na ustálenú judikatúru, v zmysle ktorej v prípade upovedomeného obhajcu, ktorý vzal na vedomie termín konkrétneho úkonu súdu, kde jeho účasť bola označená ako nutná, je potrebné takéto upovedomenia chápať ako príkaz súdu v zmysle § 70 ods. 1 Trestného poriadku a jeho neúčast' môže sudca potrestať poriadkovou pokutou. Konkretizoval, že sťažovateľ ako náhradný obhajca k hlavnému pojednávaniu určenému na 22. jún 2023 prevzal upovedomenie 25. apríla 2023, pričom bol opakovane v dotknutom konaní upozornený, že ak sa neustanoví na hlavné pojednávanie bez dostatočného ospravedlнения, môže byť potrestaný poriadkovou pokutou. Uviedol, že na určený termín hlavného pojednávania sa sťažovateľ nedostavil a ospravedlнил sa písomne 19. júna 2023 podaním doručeným do podateľne okresného súdu vo vzťahu k termínom hlavného pojednávania určeným 22., 23. a 27. júna 2023 z dôvodu čerpania dovolenky. Prezentoval názor, že sťažovateľ, ktorý mal vedomosť o termínoch hlavného pojednávania už od 25. apríla 2023, mal okresný súd upovedomiť o tzv. plánovanej dovolenke skôr, aby z dôvodu jeho neúčasti nebol zmarený ďalší úkon trestného konania a pokiaľ konajúci súd neakceptoval ospravedlнение náhradného obhajcu, konal v súlade so zákonom. Krajský súd bol toho názoru, že uložená poriadková pokuta zodpovedá bonite trestanej osoby a tiež dôsledkom, ktoré táto osoba opakovane svojím konaním spôsobila.

10. Podľa § 70 ods. 1 Trestného poriadku kto napriek predchádzajúcemu napomenutiu ruší konanie alebo kto sa voči súdu, prokurátorovi, alebo policajtovi správa urážlivo, alebo kto bez dostatočného ospravedlнения neposlúchne príkaz, alebo nevyhovie výzve alebo predvolaniu podľa tohto zákona,

toho môže sudca a v prípravnom konaní prokurátor alebo policajt potrestať poriadkovou pokutou do 1 650 eur; ak ide o právnickú osobu, až do 16 590 eur. Na možnosť uloženia poriadkovej pokuty musia byť dotknuté osoby vopred upozornené.

11. Podľa § 253 ods. 1 Trestného poriadku hlavné pojednávanie vedie a všetky opatrenia smerujúce na zabezpečenie jeho riadneho priebehu nariaďuje predseda senátu. Pritom prihliada na oprávnené záujmy strán. Podľa § 253 ods. 11 Trestného poriadku za porušenie rozhodnutia podľa odseku 1 a odsekov 4 až 7 môže predseda senátu uložiť poriadkovú pokutu fyzickým osobám aj právnickým osobám na hlavnom pojednávaní alebo rozhodnutím mimo hlavného pojednávania.

12. Ústavný súd bez toho, aby skĺzol do podrobnej interpretácie dotknutých ustanovení Trestného poriadku, resp. inštitútu poriadkovej pokuty podľa Trestného poriadku (úlohou ústavného súdu totiž nie je podávať podrobný výklad jednoduchého práva a elementárnych ustanovení Trestného poriadku, zvlášť v prípadoch, keď je sťažovateľ právne kvalifikovanou osobou a je súčasne zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom), poukazuje na to, že zmyslom a účelom sankčného opatrenia v podobe poriadkovej pokuty je vytvorenie účinného mechanizmu slúžiaceho k vynúteniu a upevneniu autority súdu, ktorého úlohou je zabezpečiť dôstojný a nerušený priebeh trestného konania vrátane jeho súčasti – hlavného pojednávania, vedúci k naplneniu základného účelu Trestného poriadku, ktorý je totožný s predmetom Trestného poriadku vyjadreným v § 1 citovaného zákona a ktorým je náležité zistenie trestných činov a spravodlivé potrestanie ich páchatel'ov. Takisto zásada zákonného trestného procesu podľa § 2 ods. 7 Trestného poriadku vyjadruje požiadavku nielen spravodlivého prejednania veci nezávislým a nestranným súdom, ale aj jej prejednania v primeranej lehote (§ 2 ods. 7 Trestného poriadku). Takýto výklad akcentujú aj ustanovenia § 253 ods. 1 a 11 Trestného poriadku, ktoré zverujú vedenie hlavného pojednávania do rúk predsedu senátu konajúceho súdu, ktorý súčasne môže sankcionovať prípady rôznych obštrukcií a narušenia plynulosti hlavného pojednávania zo strany zúčastnených strán a iných subjektov uložením poriadkovej pokuty.

13. V kontexte okolností prípadu sťažovateľa ústavný súd poukazuje na svoju judikatúru, podľa ktorej konajúci súd síce nemôže byť zodpovedný za prieťahy v konaní vzniknuté snahou obžalovaného čo možno najviac oddialiť konečné rozhodnutie vo veci, či už zneužívaním svojich procesných práv alebo inými prostriedkami (napr. neúčast' na pojednávaní, resp. iné obštrukcie majúce za cieľ zmarit' nariadené pojednávanie) [pozri Lammi proti Fínsku z 15. novembra 2005, č. 53835/00; III. ÚS 85/2017], avšak v prípadoch zjavného obštrukčného správania obžalovaných (vrátane ich obhajcov) musí konajúci súd zasiahnuť a pružne zareagovať využitím adekvátnych prostriedkov poskytovaných Trestným poriadkom (poučenie, poriadková pokuta, predvedenie a väzba obžalovaného) [pozri II. ÚS 593/2020]. Na tomto mieste považuje za potrebné len veľmi stručne sťažovateľovi pripomenúť, že práve inštitút náhradného obhajcu slúži okrem iného aj k predchádzaniu situáciám marenia riadneho prejednania veci obštrukciami obžalovaných (mnohokrát za spoluasistencie ich zvolených obhajcov), je totiž celkom nesporné, že zavedenie tohto inštitútu bolo odôvodnené práve skúsenosťami z praxe, keď dochádzalo k obštrukciám zo strany niektorých obvinených zneužívaním ich práv, mnohokrát aj za participácie ich obhajcov. A práve z tohto dôvodu sú úplne nenáležité argumenty sťažovateľa, ktorými sa v ústavnej sťažnosti snaží ospravedlniť svoje správanie a porušenie svojej povinnosti (byť pripravený zúčastniť sa hlavného pojednávania ako náhradný obhajca), keď poukazuje na okolnosť, že ho mal zvolený obhajca obžalovaného ubezpečiť, že sa určených termínov hlavného pojednávania zúčastní.

Okolnosti prípadu totiž svedčia o tom, že napokon nastala zákonom predvídaná obštrukčná situácia (obžalovaný deň na to, čo adresoval okresnému súdu žiadosť o prepustenie z väzby, vypovedal zvolenému obhajcovi plnú moc a navyše ho oslobodil od povinnosti vykonať v jeho veci neodkladné úkony do 15 dní po ukončení plnomocenstva), ktorú by bol spôsobilý korigovať práve okresným súdom využitý inštitút náhradného obhajcu, ktorého „ochrannú“ funkciu a efekt však sťažovateľ zmaril svojím neostražitým prístupom (spoliehanie sa na prísľuby zvoleného obhajcu), ktorý by mal ako náhradný obhajca vedomý si účelu inštitútu náhradného obhajcu celkom opodstatnene zachovávať.

14. Vychádzajúc zo svojej judikatúry, podľa ktorej z ústavného hľadiska musí byť poriadková pokuta uložená v súlade so zákonom, spočívať na relevantných a dostatočných dôvodoch a pri jej uložení sa musí súčasne zachovať primerane vyvážený vzťah medzi použitými prostriedkami (vrátane výšky pokuty) a sledovaným cieľom, ústavný súd poukazuje na ďalší dôležitý aspekt, ktorým je princíp primeranosti (pozri napr. III. ÚS 67/2018). V súlade s uvedeným princípom primeranosti tak treba poriadkovú pokutu vnímať ako krajný prostriedok, ktorého využitie je prípustné až po tom, čo miernejšie opatrenia umožňujúce dosiahnutie sledovaného cieľa zlyhali. V kontexte okolností prípadu sťažovateľa sa ústavný súd nedomnieva, že by bol postup konajúcich súdov (v prvom rade okresného súdu a v druhom rade krajského súdu potvrdzujúceho zákonnosť postupu prvostupňového súdu), ktoré konštatovali existenciu zákonných dôvodov na uloženie poriadkovej pokuty sťažovateľovi, excesný, odporujúci označenému princípu. Sťažovateľ bol totiž okresným súdom riadne upozornený na potrebu svojej účasti na určených termínoch hlavného pojednávania. Upozornený bol tiež na následky prípadnej neúčasti, navyše bol už za predchádzajúce porušenie takejto povinnosti jednou poriadkovou pokutou potrestaný (ústavný súd pritom svojím uznesením sp. zn. IV. ÚS 14/2024 z 23. januára 2024 potvrdil ústavnú udržateľnosť jej uloženia). Okresný súd takisto za dôvod poriadkovej pokuty správne označil neúčasť sťažovateľa odkazujúceho na dôvod (dovolenku), ktorý nebol súdom vyhodnotený ako akceptovateľný, a teda ospravedliteľný, keďže podľa jeho vyjadrenia nešlo o vážny zdravotný dôvod objektívne brániaci v účasti na hlavnom pojednávaní. Tiež logicky sťažovateľovi vysvetlil, že termíny hlavného pojednávania mu boli oznámené s dostatočným časovým predstihom, teda spôsobom, ktorý sťažovateľovi ako advokátovi umožňoval zorganizovať si svoje profesijné povinnosti tak, aby nesťažoval riadny postup súdu v konaní. Krajský súd nad rámec okresným súdom prezentovaných dôvodov správne poznamenal, že by sťažovateľ včasným oznámením inkriminovanej okolnosti (oznámenie o plánovanej dovolenke) vytvoril pre okresný súd primeraný manévrovací priestor reagovať na takto prednesenú žiadosť sťažovateľa, keď by bolo možné buď stanoviť iný termín hlavného pojednávania, alebo sťažovateľa výslovne upozorniť, že nejde o dôvod akceptovateľný, a bude teda pre sťažovateľa nevyhnutné určených termínov hlavného pojednávania sa zúčastniť (je totiž logické, že sťažovateľ, ktorý predniesol takúto žiadosť v krátkom čase pred určenými termínmi, o túto možnosť konajúci súd pripravil, čo napokon viedlo v konečnom dôsledku k zmareniu hlavného pojednávania). Celkom na záver treba k prednesenému čiastkovému argumentu sťažovateľa o tom, že zápisnica okresného súdu obsahovala konštatovanie súdu, že bola jeho neúčasť ospravedlnená, povedať, že ide zo strany sťažovateľa o dezinterpretáciu celkom jasných faktov. Okresný súd v prvostupňovom uznesení totiž zrozumiteľne uviedol, že sťažovateľ svoju neúčasť síce ospravedlnil (tomu zodpovedá poznámka okresného súdu

v zápisnici: ospravedlnená neúčast'), avšak okresný súd takéto ospravedlnenie neakceptoval, keďže označený dôvod neúčasti nepovažoval za objektívne relevantný.

15. Ústavný súd tak dospel k záveru, že účinky uplatnenej právomoci vo veci konajúceho krajského súdu, ktorý konštatoval, že postup okresného súdu (ktorý v záujme upevnenia svojej autority a súčasne v záujme zabezpečenia plynulosti a rýchlosti konania po predchádzajúcom upozornení a predchádzajúcej poriadkovej pokute sankcionoval sťažovateľa nerešpektujúceho jeho príkaz vedúci k zabezpečeniu plynulého priebehu vedeného konania) zodpovedal vymedzeným zákonným mantinelom, sú v danom prípade zlučiteľné s obsahom sťažovateľom označených článkov ústavy a dohovoru. Sťažnosť sťažovateľa preto odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov ako zjavne neopodstatnenú.

16. Ústavný súd vzhľadom na všetky svoje závery rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. februára 2024

Peter Molnár
predseda senátu